

Cesta do Crikvenice a zpět (moje první taková jízda na Honda Vision 110)

Cestu jsem plánoval rok dopředu. Hledal jsem nejvhodnější trasu podle různých navigací a map. Zprvu jsem plánoval trasu podél rakousko-slovenských hranic a kolem Nezdarského jezera, ale kvůli zkrácení doby jízdy jsem zvolil část trasy přes Rakousko po dálnicích.

První plánovaná trasa byla Wien, Graz a po té Slovinsko, někde z kraje Chorvatska přespát pod stanem a druhý den pokračovat do cíle. Jenže na poslední chvíli jsem se dozvěděl, že přespávání je tolerováno v Maďarsku a naopak netolerováno a pokutováno v Chorvatsku.

Proto jsem změnil plán trasy na Wien, po té vlevo do Köszeg, Szombathely a dále po maďarské silnici 86 do Rédecis, kde přespím. Plán na druhý den Varaždin, Zagreb, Karlovac, Delnice a přes hory do cíle.

Dále jsem si sepsal věci, které si vezmu s sebou, oprávndu plavky a krém je málo, jak jsem původně plánoval. Také jsem si připravil tašky na skútr, koupil stan, hamaku včetně potahu a přístřešku, protože jsem nevěděl, co bude na přespání nejvhodnější.

Někteří mě odrazovali se slovy například: „nejezd tam, je tak drahá“

„skútr je jen na cestování po městě“

„nejezd tam, jsou tam vichřice“

„nejezd tam, přemnožily se tam černé vdovy“

Tomu všemu jsem se jen pousmál.

Před vlastní cestou jsem si zajistil rakouskou dálniční známku, zdravotní pojištění a asistenční službu.

Pro navigaci jsem volil aplikaci která řadí do pruhů, má online informace o dopravě, přibližuje při manévrech a ukazuje vzdálenost k nejbližším benzínkám. Večer před odjezdem jsem si vše zabalil nastavil budík a šel spát.

Den první:

Následující ráno jsem vyrazil v 5h na Brno, z Brna na Mikulov a Videň. Měl jsem záložní plán vyhnout se dálnicím pokud by se mi jízda po dálnici nezdála bezpečná, ale bylo to i s tak malou kubaturou naprosto v pohodě. Počasí bylo perfektní, přibližně každých 100km jsem dotankovával a dával si 15 minutovou pauzu kdy jsem posvačil a vyzkoušel zahraniční záchodky. Na ty jsem měl připraveny drobné v místní měně. Do mezicíle Rédecis jsem dorazil v 12h, což bylo dříve než jsem plánoval, ale to nevedlo. Posvačil jsem v místním altánku nad potokem a jel jsem prozkoumat okolí kvůli místu k přespání. Zahlédl jsem cestu do lesa kudy jsem zajel a zjistil, že to vypadá dobře. Položil jsem si bundu na listí na zemi a na ni jsem si lehl, koukal do korun stromů a relaxoval. Jelikož jsem předvídal že se může stát, že mě někdo vyčene nebo že se v noci bude špatně spát, rozhodl jsem se podřimovat už nyní. Střídavě jsem podřimoval, pozoroval přírodu. Komáři tu překvapivě téměř nebyli, úpná pohodíčka.

Kolem 15h se začalo zatahovat a později i hřmít. Nainstaloval jsem tedy nad sebe přístřešek pro hamaku. Kolem 17h už byla pořádná bouřka, která nekončila.

V 19h jsem tedy postavil stan a přístřeškem jsem omotal skútr. Uvelebil jsem se do stanu, blesky přestaly a celou noc jen přelilo a tak se krásně spalo.

Den druhý:

K ránu už nepršelo, ale bylo stále zataženo. Počkal jsem až se rozední, posvačil jsem, složil stan a vyrazil směr moře. Trasa byla podle plánu až do Zagrebu – tam byla uzavírka o které navigace nevěděla a začalo pršet. Chvilu méně, chvíli více i s blesky. Určitou dobu jsem to ustál, později jsem si už musel vzít pláštěnku. Po mokré silnici to nebylo ideální, i přes opatrnost mi to v jednom místě na značení na silnici mírně uklouzlo. Za Karlovac přestalo pršet a blížila se závěrečná část trasy přes hory směrem Vrbovsko. Navigace mě vedla obzvláště úzkými a klikatými cestami přes hory, kde jsem vyfotil Stari grad Novigrad. Dále mě vedla přes Vrbovsko, Rovna Gora, Mrkopalj, Fužina, Zlobin. Tato část trasy byla nejnáročnější, myslím jsem si, že možná jedu špatně, protože 21km od cíle a stále jsem nezahledl moře. Stačil však jen kilometr, kdy jsem se přehoupil přes hory a byl tu úplně jiný svět. Moře šlo už vidět, vanul horký vítr, teplota stoupla z 26 °C na 37 °C. A už se jelo z kopce veseleji až k apartmánu kam jsem dorazil kolem 14:30. Jak jsem se ubytoval dal jsem vše mokré usušit na balkon. Skočil jsem do Lidlu na nákup a posvačil jsem. Jelikož se obloha zatáhla a začalo pršet, tak jsem už nikam nešel a zůstal v apartmánu. V noci mě probudila prudká bouřka, byl to zajímavý pohled na blesky mezi mraky a nad ostrovem Krk.

Den třetí a čtvrtý:

Snažil jsem se každou chvíli maximálně využít. Obešel jsem tedy tři místní pláže a centrum města. Také jsem si zajel na pláž na poloostrově Kačjak a do místa Krk. Když jsem odjížděl v neděli z ostrova Krk, byla tam zácpa. Nenápadně a opatrně jsem začal kolonu předjíždět a nohou jsem zdravil české a slovenské auta aby viděli kam až lze jet na skútru jet. Také jsem si říkal, že třeba i někteří z nich přistě vyrazí skútre když uvidí že to není problém. Poslední odpolední koupání v moři a večerní příprava na odlet. Ladil jsem i plán zpáteční cesty, zvolil jsem jinou trasu přes hory tak, aby nebyla tolik náročná. Měl jsem totiž původně navigaci nastavenou na „vyhnout se tunelům“ a proto mě vedla dost náročnou trasou přes chorvatské hory.

Den pátý:

V den odjezdu jsem se ráno nasnídal, odnesl zbalené věci do skútru, rozloučil se a kolem 7h vyrazil směrem domů. Hory jsem vyjížděl pomalu, byla zde omezená rychlost a ani mi to více než 50kmh nejelo. Jak jsem vyjel na vrchol, rozloučil jsem se s mořem pohledem z dálky na něj. Za chvíli moře zmizelo a bylo vidět jen rozlehlé lesy a hory. Zaujal mě pohled na vesnici Lokve z vyhlídky, jenž byla po cestě. Vedle něj byla obrovská zvláštní plocha o které jsem až doma zjistil, že se jedná o vypuštěné Lovverské jezero. Cestou lesem jsem si udělal přestávku, napil se a řekl si, že si zrovna odskočím. Tu se ozval ohromný řev medvěda odhaduji asi 100m daleko. Hned jsem skočil na skútr a upaloval pryč. Další zastávku jsem udělal u zajímavé stavby Frankopanski dvorec Stará Sulica. Nádherných míst jsem měl mnoho ale nezastavoval jsem, mnohdy to ani nešlo i když jsem chtěl. Jelo se krásně, silnice byly rovné, provoz malý. Následně jsem dorazil kolem 15h do maďarské vesnice Rédics, kde jsem opět vyhledal stejné místo k přespání jako naposledy. Opět jsem si položil do listů bundu a lehl si na ni. Posvačil jsem a relaxoval. Současně jsem opět testoval zda i tentokrát bude místo vhodné k přespání. Byl tu klid, nikdo tuď nechodí, vypadalo to dobře. Později však sem vjelo auto z kterého vystoupil pár a šli hluboko do lesa kde strávili asi hodinu. Viděli mě ale nic neřekli a odjeli.

Dál jsem klidně relaxoval. Blížil se večer a setmělo se také kvůli blížící se bouřce. V dálce bylo slyšet hromy a tak jsem začal stavět stan. Stavěl jsem jej trochu na jiném místě tak, aby nad stanem nebyly větve, které by mohly větrem spadnout. Později začalo ševlet listí, přišel vítr. Začalo kapat, pršet, ohromná bouřka se spoustou blesků a hromů. Nemohl jsem vůbec usnout ale 30 minut po půlnoci už jen pršelo bez blesků a tak jsem konečně usnul. Netrvalo to ale dlouho, kolem druhé hodiny mě vzbudilo chrochtání divočáka, který mě nenechal spát do čtyř hodin. A tak jsem si k ránu ještě chvíli zafimnul.

Den šestý:

Tentokrát jsem vyrazil později. Čekal jsem až přestane pršet, což podle radaru mělo. Jak přestalo tak jsem vyrazil jenomže už po 30 minutách začalo mrholit. Chvilí více, chvíli méně. Jelikož jsem viděl blížící se bouřku tak jsem jel na plný plyn. Ta mě vřak dohnala a v Kőszeg na hranici Maďarska a Rakouska jsem zastavil na benzínce, kde jsem chtěl bouřku přečkat. Z oblohy tekly proudy vody, voda se valila po silnicích, hrom stíhal hrom, blesk stíhal blesk i po hodině čekání. Ale podle radaru to nemělo být další 4 hodiny lepší. Rozhodl jsem se že vyjedu, oblékl jsem si pláštěnku a výbavu do deště a vyrázil jsem. Jelikož viditelnost byla špatná tak jsem se rozhodl vyhnout dálnicím. Navigace ukazovala že do cíle je to 4.5h. Přes štít nešlo téměř vidět a tak jsem jej měl napůl odklopený. Stále jsem jej musel strát rukavicí a voda stříkala do helmy, očí i do pusy. Voda mi někudy zatékla do ríši, do cíle zbývají 4 hodiny ale musím to vydržet, říkal jsem si. Po cestě mě zaujalo několik pěkných výhledů, jeden z nich byl kopec kolem kterého byl prstenec z mraků, ale nezastavoval jsem. Také mě zaujalo, že některé rakouské vesnice voněly anjzem. Jak jsem se blížil k českým hranicím tak déle přecházel jen v jemné mrholení. V Břeclavi už nepršelo vůbec, ale už jsem se těšil tak domů, že jsem nezastavoval ani proto abych se převlékal. Držel jsem plný plyn a jel domů. V Násedlovicích jsem musel jet pomaleji, zbrzdily mě rozbité silnice. Nevím kolik bylo hodiny když jsem dorazil domů, bylo to poslední co mě zajímalo, hlavně že jsem byl doma.

Jsem rád za všechny zážitky, vzpomínky na ně se mi pořád vrací, nejráději bych hned jel znovu. Takové cestování všem doporučuji, nenechte si to rozmluvit.